

MURAT BULUT

DOLUNAY'DA VUSLAT

“Beden ve ruh savař halindedir.”

pustu

p.

PUSLU YAYINCILIK

Eser Adı:

Dolunay'da Vuslat

Yazar Adı:

Murat Bulut

Editör:

Özlem Gündoğdu

Baskı:

Ocak 2021

ISBN:

978-605-7869-67-8

Kapak ve Sayfa Tasarım

ademşenel.com

Kapak ve İç Baskı

Çınar Matbaacılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Çarşısı C Blok No: 274-275

Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 501 37 63 Sertifika No: 42979

Puslu Yayıncılık

Oruçreis Mahallesi Tekstil Kent Caddesi

G2 Blok No:17 Esenler İstanbul

T : +90 212 224 42 22

www.pusluyayincilik.com.tr

Yayıncı Sertifika No: 20831

© Bu eserin tüm yayın hakları PUSLU YAYINCILIK'a aittir. Tanıtım yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmadan hiçbir şekilde kaynak gösterilmeden kopyalanamaz, elektronik ve mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

MURAT BULUT

DOLUNAY'DA VUSLAT

“Beden ve ruh savař halindedir.”

pustu

1. BÖLÜM

SAKLI DEFTER

O yıl göçerler, bahar kokusunun tüm vadiye hafif rüzgârla yayıldığı, güneş ışığının, hırçın akan nehrin, yeni yeni açmaya başlayan çiçeklerin ve nemli otların üzerinde parladığı, ilkbaharın en güzel zamanında geldiler. Çadırlarını nehrin kenarına kurmuşlardı. Hayvanları çevrelerine dağılmıştı. Göçerlerden bazıları ateşler yakıyor, üzerine büyük kazanları yerleştiriyor, kimileri de büyük ağaçlardan bazıları kesiyor, diğerleri sandalla nehre girip girmemeyi düşünüyor, hayatları kendi dünyalarında akıp gidiyordu. Küçük göçer çocuklar gülüşerek koşuyor ve oynuyorlardı. Bir grup göçer çocuk ileride akan derenin içindeki büyük kırmızı bir balık görmüş, meraklarından balığın peşine düşüp onu koşarak ve heyecanlanarak izliyorlardı. Kırmızı balık suyun üzerinde bir gözüküyor bir kayboluyor sonra oldukça ileride tekrar gözüküyordu.

Epeyce uzaklaştıkları bir yerde, derenin kenarında aniden durdular. Şaşırarak ve donmuş şekilde hepsi bakıyordu. Önlerinde, yırtık pırtık bir paltonun içinde bir ceset vardı. Cesedin yanında devrilmiş büyük ulu bir çınar ağacı vardı. Şişmanca göçer çocuk Ahmet dışındakiler korkup birden gerisin geri dönüp kaçmaya başladılar. İçlerinden bazıları durup Ahmet'i çağırırsalar da çocuğun gelmediğini görünce konakladıkları yerlerine doğru koştular. Gidip bağırarak heyecanlı bir şekilde tüm göçerleri topladılar. Bir ceset gördüklerini, Ahmet'in orada kaldığını söylediler. En yaşlı göçer yanına yeri göstermesi için çocuklardan birini ve birkaç yetişkin göçeri de alıp telaşlı şekilde yola çıktı.

Yaşlı göçer hızlıca gitmek istiyor ama nefesi kesiliyor, duruyor, bastonundan yardım alıp tekrar hızlanıyordu. Bir ara cüsseli göçer yaşlı adamı sırtına alıp taşımayı düşündüyse de yaşlı göçer buna izin vermedi.

Bir süre sonra Ahmet'i gördüler. Ahmet, cesedin başında donmuş gibiydi. "Ahmet Ahmet!" diye bağıırıyordu yaşlı göçer. Yanına geldiklerinde Ahmet'e baka kaldılar. Dili tutulmuş, konuşmuyordu. Onu alıp biraz ileride çimenlerin üzerine oturtular. Yüzünü yıkadılar. Hafif tokatladılar. Gözlerini iyice açıp baktılar. Yok, hiçbir ses ve hareket belirtisi yoktu. Sonra yaşlı göçer Ahmet'i götürmesi için bir göçeri görevlendirdi. Cesedin başına geldiler tekrar. Yaşlı adam cesede baktığında parçalanmış ve çürümüş olmasına rağmen onu üzerindeki paltosundan tanıdı. Başını kaldırarak dağın yükseğine baktı "anladım," dedi kısık sesle. Onu zar zor duyanlar "Neyi anladın, Can Dede?" diye sordular.

"Yok bir şey, boş verin, şimdi beni dinleyin. Gidip kazma kürek alıp dere kenarında mezar açın. Şu küçük ağacın altına, buraya gömeceğiz."

Göçerler hemen denileni yaptılar. Konakladıkları yere geri dönen bir göçer bir süre sonra kazma kürekle koşarak geri geldi. Mezarı kazdılar ve paltosunu üzerinden çıkararak cesetten arta kalanları getirdikleri temiz beyaz bir çarşafa sarıp gömdüler. Paltosunu mezarın başındaki devrilmiş ulu çınarın üzerine koydular. Toplanıp dönmeye karar verdiler. Dönüş yoluna çıktıklarında Yaşlı Göçer elini tuttuğu torunu Hüseyin geri dönüp son kez mezara baktı ve aniden durdu. Heyecanlı bir şekilde;

"Dede şuraya bak," dedi.

"Ne oldu, yavrum?"

"Dede, görmüyor musun oradaki defteri?"

Yaşlı adam gözünü kısıp baktığında rüzgârdan dalları açılıp kapanan defteri mezarın yanındaki çınar ağacının altındaki kovukta fark etti. Hüseyin, yaşlı adamın elini bırakıp hızlıca koşarak defteri alıp getirdi.

"Dede, defter dolu, bir şeyler yazıyor."

İlk sayfayı açtı küçük göçer ve okudu;

"'Dolunay'da Vuslat' yazıyor." dedi.

Yaşlı göçer Dede durdu birden. Yanındaki göçerlere;

"Siz gidin, biz Hüseyin'le oturacağız burada biraz," dedi. Göçerler Dede'nin dediğini yaptılar. Hüseyin'e dönüp "gel yavrum, şurada

dere kenarındaki çınar ağacının dibinde oturalım. Bana okuyabilir misin bu defterde yazılanları?” dedi.

Hüseyin hemen atıldı, “Tabii okurum Dede, okumayı çok severim bilirsin. Sen öğretmen tutup Ocağımızın içinde okumayı öğrenecek tek kişi olarak beni seçtiğinde dediğini yaptım, çok çalıştım, okumayı ve yazmayı iyi öğrendim. Bu ormana her yıl sizinle birlikte geleceğim, kim bilir belki de hep burada yaşayacağım ömrümün sonuna kadar Dede,” dedi.

“Yavrum, biz doğayı sevmek değil taparız. Daha ötesidir. Bir oluruz ağaçla, kuşla, dere ile ot ile. Hem inancımız hem yaşamımızın gereği böyledir. ”

“Bu yolu bırakmayacağım. Doğayla bir olacağım Dede.”

“Aferin sana, hadi başla o zaman okumaya.”

“Ayrıca, bu dünyanın muktedir halleri beni deli ediyor, Dede.”

“Bu lafı da nerden çıkardın?” diye sordu Dede gülerek.

“Bir kitapta okuduğum cümleydi.”

“Hadi uzatma, başla artık.”

“Tamam Dede.”

Hüseyin, dedesiyle mezarın biraz ilerisinde, güneş ışıklarının suyun üzerinde parladığı, kuş sesleri ve hafif bir rüzgârla çayır kokularının kendilerine geldiği dere kenarında ve çınar ağacının altında okumaya başladı defteri.

Gökyüzünde ay dolunayken, birden gözüktü. Kızıl saçları rüzgârda uçuşuyordu. Bulutlardan daha şeffaf ve beyaz elbisesi ile büyülü bir melek gibiydi. O güzel yüzü ile gülümserken uzattı ellerini, “gel,” dedi, “mutluluk bende.” “Evet,” dedim, “mutluluk sende.” Uzattım ellerimi.